

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

46. Ströbo äng, Herrstaberger, Kvillinge sn, Bråbo hd.

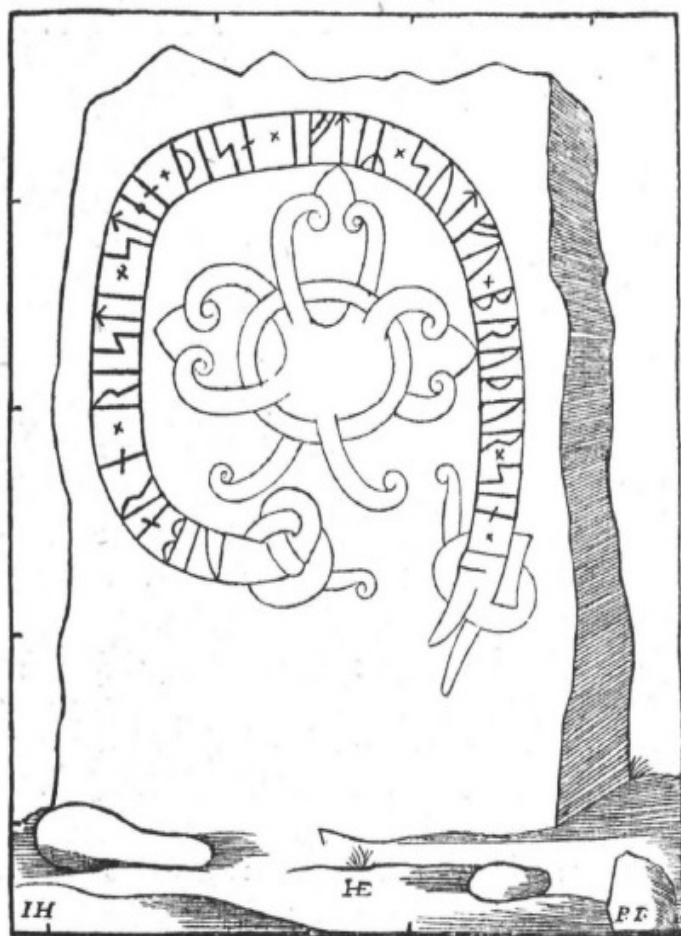
Pl. XVI. Fig. 2.

Litteratur: B. 929; L. 1092; W. 6; *Ransakning* 1667—84; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 472; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 65, *Reseber.* 1861, s. 13, teckning; C. F. Nordenskiöld, *Reseber.* 1872, I, s. 59, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 19, teckn.

Runstenens plats angives i *Ransakning* sålunda: »Ey langt ifrån Bärga By, uti een äng norrängen kallad». L. 1092 angiver »Ringby, i en bäck». P. A. Säve säger: »Vid

Herrstaberger och en vattenrännil i Ströbo äng, öster om landsvägen och n.o. om Stenbro»; han fann stenen upplagd på stockar inom en bukt av bäcken. Runstenen restes sedermera av grossh. Ringborg, men omkring år 1900 flyttades denna runsten jämte Ög. 47, 48 av densamme till Herrstaberger, där den nu står n.v. från huvudbyggningen i en sluttning, lika långt från norra utfarsvägen som stenen med korset, med inskriftsidan mot vägen. Runstenen upptäcktes vid rätning av Marieborgs bäck. Ämnet är granit med insprängd flinta.

På stenens mitt är ett konstrikt kors ristat, vars mitt, topp och vänstra arm äro fullt tydliga. Högra armen framträder ej i sin helhet på grund av gropigheter och i stenen insprängd flinta. Vad som funnits nedom korsets mitt, är omöjligt att fastställa på grund av flintan i en massa fårör. Den till höger uppstickande knorren synes säker, i de övriga linierna kan intet sammanhang spåras.

B. 929.

Runstenens höjd är 1,70 m, bredden över korsets mitt är likaledes 1,70 m. Slingans bredd är 12 cm.

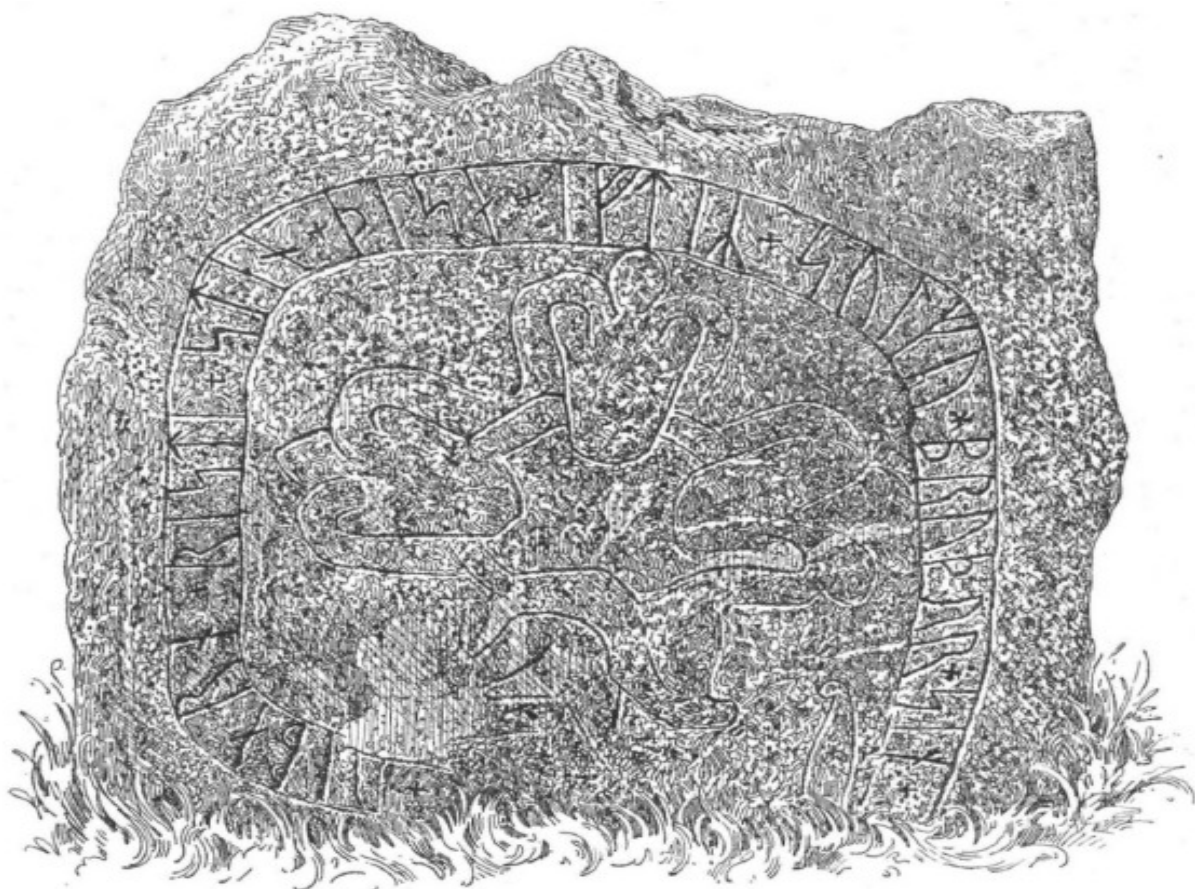
Ristningen är i allmänhet synnerligen tydlig. Inskriften tyckes börja med ett mycket otydligt rakt kors, vilket ock Nordenskjöld antager. Uti **uibarn** och **brupur** äro känne-
 strecken på **b** skilda av 2 cm mellanrum. Den avlidnes namn är **sulfu**; alls ingen anled-
 ning finnes att med C. F. Nordenskjöld och Ihrfors läsa sista runan som **r**.

Inskriften är följande:

+ **uibarn** + **risti** + **sten** + **pisa** × **iftir** + **sulfu** + **brupur** + **sin** +
 5 10 15 20 25 30 35

Namnet **uibarn** har sannolikt uttalats *Vibærn* med andra ledens vokal obruten, jfr Lundgren, *Personnamn*, s. 7 *Abern*, s. 127 *Ingebern*, s. 159 *Kættilbern*. Ristningen **sulfu** motsvaras av fsv. **Solva*, som ingår i ortn. *Soluostadh*, SD. VI, 144 (1349; gam. afskr.), Tjust, Småland, *Solfuothorpe* (dat.), SD. ns. II, 398 (1411), möjl. Solfvarp, i Asby sn, Ydre hd, Östergötl., och utan u-omljud fsv. **Salva* i ortn. *Saluo qvarn*, SRP. n. 2596 (1392), trol. i Östra hd, Smål., och *Salusta*, n. 1523, 1965, 1982 (1380—83), nu Salsta, Flen sn, Södml., vilken uppfattning redan Wadstein, *Fornnorska hom. bokens ljudl.* s. 44 i Ups. univ. årsskr. 1890, uttalar rörande mansnamnet nom. **sulfa** L. 1237. Lundgren, *Personnamn fr. medeltiden*, antager naturligt nog namnet vara fem.; inskriften visar, att det är ett mansnamn, som i runsvenskan bör hava haft formen *Solva*.

Översättning: Vibærn reste denna sten efter Solva, sin broder.

2. Ög. 46. Herrstadberg.